

men jeg kan ogsaa slutte mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, (Ville) sagde, at det ikke er ønskeligt, at denne Enighed opnaaes derved, at Medlemmer, der, hvad Adressens Hovedtanke angaaer, i Principet ere af en anden Mening, give den deres Stemme; thi da bliver Adressen tvetydig. Jeg mener altsaa, at de Medlemmer, som kunde ønske en anden Redaktion af enkelte Dele, som kunde ønske Noget tilføjet eller Noget borte, bør underordne sig og slutte sig til Forslaget, som det foreligger, men at de Medlemmer, der ville have den Tanke udtrykt i Adressen, at man helst maa blive ved Heelstatsforbindelsen, i Stedet for at faae et Danmark til Eiberen i Monarkiet, efter min Overbeviisning ikke handle rigtig for sig selv og deres Anstuelser, naar de stemme for Adressen. De maae nødvendigt stemme imod den, og derved vil Afstemningen ogsaa faae en stor Klarhed. Det er altid rigtig, men især i et saa alvorligt Øieblik som dette, at man kan komme til at see, hvorledes to saa modsatte Meninger om den ønskelige Ordning af vore Forfatningsforhold staae til hinanden. — Der er enkelte Ytringer af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), som jeg dog maa sige et Par Ord om. Det ærede Medlem anførte, at han maastee vilde have stemt for det første Punktum i det 5te Stykke, naar der blot havde staaet talet om Udlandets Fordringer, men ikke om dets Forestillinger, idet han fandt det urigtigt at talke Kongen for, at han ikke vilde høre Udlandets Forestillinger. Det staaer der jo imidlertid ikke Noget om; men der staaer, at han ikke har villet efterkomme eller følge Udlandets Forestillinger. Det vilde vist have været overordentlig uhøfligt og skadeligt for Landet, hvis Kongen havde erklæret, at han ikke vilde høre Udlandets Forestillinger; jeg er overbevist om, at han vel har hørt og overveiet dem, og først derefter har erklæret, at han ikke vilde efterkomme eller følge dem. Hvad dernæst angaaer Titlen paa den Forfat-

ning, som blev ophævet ved Grundloven af 18de November, kan jeg ikke see, hvorledes det ærede Medlem kan komme til at sætte den saa høit; thi det var aabenbart et falsk Flag, hvorunder den seilede. Den kaldte sig nemlig „Forfatningslov for det danske Monarkies Fællesansliggender“; men det var den aldeles ikke, og det var dog aabenbart urigtigt at beholde en saa forkeert Titel, at vedblive at seile under et falsk Flag; naar man har et vist Flag, skal man tone det, og allerede tidligere, da der var Tale om at gjøre enkelte Forandringer i Forfatningen af 2den Oktober 1855, var et af de Forslag, jeg stillede som de første, det, at Titlen maatte forandres saaledes, at den bragtes i Harmoni med selve Lovens Indhold og Betydning.

Der er en anden Ytring af det ærede Medlem, som jeg særligt maa opholde mig ved. Det forekommer mig, og jeg troer ikke at tage fejl, at det ærede Medlem sagde, at Bevarelsen af Forfatningen af 18de November ikke er det Vigtigste, men at det Vigtigste er, at Thyssland ikke tager Slesvig i Pant. Han synes derved at have fremstillet Sagen, som om der var Valg mellem Opretholdelsen af Forfatningen og Slesvigs Spanntagen, eller Ophævelse af Forfatningen og Thysslands Afkald paa at tage Slesvig i Pant; men det forholder sig aabenbart ikke saaledes. Det viser sig aldeles klart, at det er de thyske Stormagters alvorlige Villie at tage Slesvig i Pant, uden Hensyn til, om Forfatningen ophæves eller ei, og spørger man om Beviis i saa Henseende, saa siger jeg, at det ligger klart for os Alle. Forfaavidt man nemlig kan antage for vist, hvad der er temmelig almindelig bekjendt, har vor Regjering svaret paa Udlandets Fordringer om at ophæve Forfatningen af 18de November, at den ikke forfatningsmæssigt kunde ophæve den paa egen Haand, at den kun kunde ophæve den ved at sammenkalde det nye Rigsraad og forelægge det Sagen, men da dette ikke endnu var valgt, kunde Forelæggelsen ikke skee før om 6 Uger, og hvis altsaa de thyske Stormagter vilde